

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Dorota Borowicz - Gnatowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2019 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela **Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym G. A. K., Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w S., D. N. w. W., (...)F. (...) w G., (...) Fundacji (...) w S.**

przeciwko dłużnikom **W. K. (1) i M. M.**

ze skargi wierzyciela na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym G. (...) A. K. w sprawach egzekucyjnych Km (...), Km (...), Km (...), (...), Km(...)Km (...) i Km (...)

postanawia:

I. zmienić postanowienie Komornika z dnia 1 czerwca 2019 r. w ten sposób, że łączną wysokość kosztów egzekucyjnych ustalić na kwotę 23.073,46 złotych (dwadzieścia trzy tysiące siedemdziesiąt trzy złote czterdzieści sześć groszy), w tym wysokość opłaty stosunkowej w kwocie 18.245,36 złotych (osiemnaście tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych trzydzieści sześć groszy);

II. zasądzić od dłużników W. K. (2), (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz wierzyciela (...) Fundacji (...) w S. kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Wierzyciel (...) Fundacja (...) w S. w dniu 15 czerwca 2018 r. wystąpił ze skargą na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym G. (...) A. K. w sprawach egzekucyjnych Km (...), Km (...) i Km (...) tj. na postanowienie z dnia 1 czerwca 2018 r.

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia w części dotyczącej ustalenia opłaty stosunkowej z art. 49.1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (egzekucja z nieruchomości) w kwocie 36.006 zł zamiast kwoty 30.600 zł, ustalenia opłaty stosunkowej z art. 53a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (odnalezienie majątku dłużnika) w sprawie Km (...) w kwocie 3.269,01 zł, ustalenia opłaty stosunkowej z art. 53a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (odnalezienie majątku dłużnika) w sprawie Km (...) w kwocie 3.507,15 zł oraz ustalenia opłaty stosunkowej z art. 53a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (odnalezienie majątku dłużnika) w sprawie Km (...) w kwocie 3.452,68 zł.

Nieruchomość w toku postępowania egzekucyjnego została sprzedana za kwotę 204.000 zł, w związku z czym zdaniem skarżącego opłata egzekucyjna winna wynieść 30.600 zł (15% z kwoty 204.000 zł). Komornik niezasadnie powiększył opłatę stosunkową o podatek VAT.

Ponadto wierzyciel podniósł, że Komornik bezpodstawnie ustalił opłaty za odnalezienie majątku dłużników w trzech postępowaniach egzekucyjnych w sytuacji, gdy nie odnalazł jakiegokolwiek majątku dłużników, a egzekucja do nieruchomości nie może być uznana za prowadzoną z majątku odnalezionego, bo wierzyciel wskazał ten sposób we

wniosku egzekucyjnym. Skarżący wyrazili także swoje niezadowolenie z dotychczasowego sposobu podziału środków wyegzekwowanych przez Komornika.

Komornik w trybie art. 767 § 4 k.p.c. przekazał uzasadnienie dokonania zaskarżonej czynności wraz z aktami egzekucyjnymi Km (...), Km (...) i Km(...), wnosząc o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.

Komornik wskazał, że dokonał naliczenia opłaty stosunkowej 15% od wyegzekwowanej należności zgodnie z art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (obowiązującej w dniu wydania postanowienia) i nie powiększył jej o podatek VAT (został on uwzględniony w opłacie stosunkowej od wyegzekwowanego świadczenia).

Komornik podniósł, że wierzyciel złożył wniosek o poszukiwanie majątku dłużnika oraz uiścił zaliczkę na ten wydatek, który został wskazany w zaskarżonym postanowieniu i tym samym zgodnie z treścią art. 53a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, należy mu się zwrot ww. opłaty, zaś Komornikowi zgodnie z dokonaną czynnością należy się opłata stosunkowa, jako kwota odnalezionego majątku.

Komornik ocenił zarzuty skarżącego odnośnie przekazania wierzycielowi znikomej sumy wyegzekwowanej należności jako przedwczesne.

Sąd ustalił, co następuje:

W toku postępowanie egzekucyjnego z nieruchomości położonej przy ul. (...) w S., dla której Sąd Rejonowy G. (...) prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym G. (...) A. K. dokonała sprzedaży licytacyjnej przedmiotowej nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 r. (sygn. akt XII 1 Co (...)) Sąd przysądził prawo własności nieruchomości na rzecz nabywcy J. S. (k. 227 akt nadzoru nad egzekucją z nieruchomości). Postanowienie jest prawomocne.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 czerwca 2018 r. Komornik dokonał częściowego ustalenia kosztów dotychczasowego postępowania egzekucyjnego w sprawach: Km (...), Km (...), Km (...), Km (...), Km (...), Km (...) i Km (...) na łączną kwotę 51.062,94 zł. Przedmiotowe postanowienie zostało zaskarżone w części przez wierzyciela (...) Fundację (...) z siedzibą w S. w zakresie ustalenia przez Komornika opłaty stosunkowej z art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 36.006 zł oraz opłat z tytułu odnalezienia majątku dłużnika z art. 53a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w sprawach Km (...), Km (...) i Km (...).

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt egzekucyjnych Km (...), Km (...), Km (...) oraz akt nadzoru nad egzekucją z nieruchomości (sygn. akt XII 1 Co (...)).

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze całokształt zmian legislacyjnych postępowania cywilnego w zakresie postępowania egzekucyjnego dokonanych przez ustawodawcę ustawą z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych oraz ustawą z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych i egzekucji, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. Sąd uznał, iż skarga wierzyciela zasługuje na uwzględnienie, jednakże na innej podstawie, niż podnosił skarżący.

Na marginesie wskazać jedynie należy, iż zasadne są zarzuty wierzyciela również te dotyczące podatku VAT ustalonego przez Komornika metodą „od stu”.

Wskazać należy, iż przepisy dotychczasowe – ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, straciły moc z dniem 1 stycznia 2019 r. i w ich miejsce zaczęły obowiązywać dwie ustawy – z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych i z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych. Nie może ująć Sąd, iż jedna z tych ustaw (o kosztach komorniczych) jest wcześniejsza, druga zaś (o komornikach sądowych) późniejsza. Obie weszły w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. Ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych zawiera normę kolizyjną,

zaś ustawa z dnia 22 marca 2018 r. zawiera przepis przejściowy (art. 305), zgodnie z którym traci moc ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

Biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, zawierająca regulację w przepisie art. 52 ust. 1, zgodnie z którą do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, jest ustawą wcześniejszą, pojawia się konieczność ustalenia, czy przepis art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, uchylający wprost całą ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, nie wyrugowuje z obrotu prawnego norm ustawy poprzednio obowiązującej, a więc przepisów dotychczasowych, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. Gdyby przyjąć, iż przepis art. 305 ustawy późniejszej (z dnia 22 marca 2018 r.) zgodnie z zasadą, iż prawo późniejsze uchyla wcześniejsze, usunął z obrotu normę art. 52 ust. 1 ustawy wcześniejszej (z dnia 28 lutego 2018 r. o komornikach sądowych), wówczas nie byłoby przepisów dotychczasowych, na podstawie których Sąd miałby oprzeć swoje ustalenia odnośnie opłat egzekucyjnych, ustalonych w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

W ocenie Sądu, wątpliwości te można rozwiązać jedynie poprzez uznanie, iż przepis art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, uchylając z dniem 1 stycznia 2019 r. przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, w istocie uchylił również powołany przepis art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych. Tym samym do stanów prawnych sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, należy stosować przepisy obowiązujące w dacie orzekania w niniejszej sprawie przez Sąd. Nie ma już bowiem norm dotychczasowych, które ustawa późniejsza, uchyliliła, w oparciu o które Sąd mógłby orzekać w niniejszej sprawie.

Nawet jeśli intencja ustawodawcy była przeciwna, nie może ująć uwadze Sądu, iż normą późniejszą ustawodawca zmienił swój dotychczasowy zamysł. Nie sposób również nie zauważyć, iż mimo zamieszczenia w ustawie z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych normy kolizyjnej (art. 52 ust. 1), w ustawie późniejszej z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, zamysł ten uległ zmianie. Nie sposób również przyjąć, iż taka regulacja nie odnosi skutku co do zasady określonej w przepisie art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. Skoro bowiem racjonalny ustawodawca wiedząc, iż w dniu 28 lutego 2018 r. określił treść norm kolizyjnych, następnie decyzję tę zmienił w art. 305 ustawy późniejszej, nie można przyjmować, iż taka regulacja nie była przemyślana i nie była zamysłem ustawodawcy zmiana tej reguły.

Konkludując należy stwierdzić, iż Sąd orzekający w sprawie niniejszej zobligowany jest zatem do stosowania aktualnych, z uwagi na datę orzekania, przepisów ustawy o kosztach komorniczych, co wyklucza możliwość oceny zaskarżonego postanowienia Komornika z dnia 1 czerwca 2018 r. w zaskarżonym zakresie w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie jego wydania. Z uwagi na fakt utraty mocy obowiązującej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, Sąd rozpoznał skargę wierzyciela w świetle przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych.

Zgodnie z art. 27 powołanej ustawy o kosztach komorniczych w sprawie o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik ściąga od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 10% wartości wyegzekwowanego świadczenia. Z kolei przepis art. 24 ustawy o kosztach komorniczych limituje wysokość tak ustalonej opłaty stosunkowej, ustalając ją w maksymalnej wysokości 50.000 zł.

Komornik w toku egzekucji z nieruchomości wyegzekwował od dłużników m.in. kwotę 204.000 zł z tytułu sprzedaży licytacyjnej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy G. (...) prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Zgodnie z art. 23 ustawy o kosztach komorniczych podstawę obliczenia opłaty stosunkowej stanowi wartość świadczenia. Do wartości świadczenia wlicza się należność główną wraz z odsetkami, kosztami i innymi należnościami ubocznymi, z wyjątkiem kosztów zastępstwa prawnego i kosztów komorniczych należnych w postępowaniu egzekucyjnym, w którym jest obliczana opłata. Wysokość opłaty stosunkowej, jaką powinien pobrać Komornik z tytułu egzekucji z nieruchomości powinna zatem wynosić 18.245,36 złotych. Skoro do podstawy obliczenia opłaty nie wlicza się kosztów

postępowania egzekucyjnego (kat. 1), które w niniejszej sprawie wynoszą 3.301,02 złote, podstawą do ustalenia opłaty stosunkowej jest kwota 200.698,98 złotych (204.000 zł – 3.301,02 zł). Tak ustalona opłata winna wynosić 18.245,36 złotych (200.698,98 złotych x10% /1,1).

Odnosząc się z kolei do zaskarżonych opłat z tytułu odnalezienia majątku dłużnika w sprawach Km (...), Km (...) i Km (...) wskazać należy, iż obecnie obowiązujące przepisy o kosztach komorniczych nie przewidują możliwości naliczenia takiej opłaty w świetle przepisów obowiązujących od 1 stycznia 2019 r., Komornik nie pobiera opłaty z tytułu odnalezienia majątku dłużnika, a jedynie opłatę stałą z tytułu jego poszukiwania (art. 44 ustawy o kosztach komorniczych).

Na marginesie wskazać należy, iż Komornik nie wskazał, jakie składniki majątkowe i o jakiej wartości odnalazł, zatem nawet w świetle nieobowiązującego już art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie ma żadnych podstaw do oceny prawidłowości wyliczenia ustalonych przez Komornika kwot.

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 767 k.p.c. i powołanych wyżej przepisów, orzekł jak w punkcie I sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II postanowienia na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – mając na uwadze fakt uwzględnienia skargi. Na koszty sądowe w sprawie niniejszej złożyła się opłata stała od skargi w kwocie 100 zł uiszczona przez skarżącego.